

Salvador Balcells

TEMPESTA AL BÀLTIC

*El sotsinspector Espinosa
navegant per aigües
fredes i tèrboles*

Meteorα

Salvador Balcells

TEMPESTA AL BÀLTIC

Sinopsi, nota biogràfica de l'autor
i fragment del llibre

Meteorα

© Salvador Balcells i Vilà, 2014

© de l'edició, Editorial Meteora, SL
Gran Via de les Corts Catalanes, 794, ent. 1a
08013 Barcelona
Tel. 93 265 56 54
contacte@editorialmeteora.com
www.editorialmeteora.cat

LLIBRE DISTRIBUÏT PER
FI-REX 21, SL
Tel. 93 635 41 20

ISBN 978-84-92874-90-3

PVP 19,00 €

TEMPESTA AL BÀLTIC

• Sinopsi •

Vora les gèlides aigües bàltiques apareix estavellat el cos d'una dona bellíssima, de biografia tòrrida, que lliga molt poc amb l'entorn fred i boirós on és trobada. Emili Espinosa i la seva esposa Cinta estan gaudint d'un merescut viatge per les meravelloses capitals nòrdiques, però un policia sempre és un policia, mal que sigui un sotsinspector dels Mossos que intenta desconnectar de la feina a bord de l'Orion, un creuer, en aparença, de somni.

Espinosa, com d'habitud, no tindrà gaire sort i en lloc de fer vacances es veurà embolicat en una investigació digna de la ne-

gor de les novel·les escandinaves, però que, amb ell, prendrà un to decididament mediterrani.

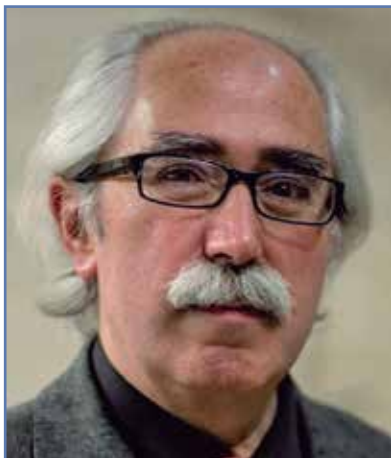

• Nota biogràfica de l'autor •

Salvador Balcells i Vilà (L'Espluga de Francolí, 1946), llibreter durant vint anys i vinculat posteriorment al món de la premsa en català i de la gestió cultural, és autor de tres llibres de divulgació: *Visca la terra. Manual de l'ecologista català* (Xarxa Edicions, 1983, i Edicions Lluita, 1989), *Energia i societat. Una perspectiva catalana*, Premi Xavier Romeu de Monografies per a l'Ensenyament (Edicions de la Federació d'Entitats Culturals del País Valencià, 1986), i *Barcelona 92. Com desfer Catalunya* (Edicions Lluita, 1986). En el camp de la ficció, ha col·laborat en les obres col·lectives *Salou 6 pre-textos V* (Ajuntament de Salou, 2009), *Estimada solitud i 15 contes més* (La Busca Edicions, 2009) i *Crim.cat 2.0* (Alrevés Editorial, 2013).

A Meteora ha publicat les novel·les protagonitzades pel sotsinspector dels Mossos Emili Espinosa *La taca negra* (2007), que amb el títol provisional de «Nines russes» va guanyar el Premi Joan Arús de l'Ajun-

tament de Castellar del Vallès, *El vi fa sang* (2010) i *Dur de pair* (2012). Amb *Tempesta al Bàltic* (2014), Salvador Balcells ens ofereix la quarta entrega de la sèrie Espinosa, que tan bona acollida ha tingut entre el públic lector del gènere negre en català.

TEMPESTA AL BÀLTIC

[Fragment]

***E**l cos, mig despullat, passa com una exhalació per davant del finestral abans d'estimbar-se, uns metres més avall i amb un soroll apagat de carn morta, contra la sobrecoberta del vaixell de subministrament de combustible, per la part de popa.*

Gladys, de l'equip de neteja del creuer Orion, que en aquest moment està fent el llit d'una de les cabines situada en la vertical de la caiguda, no arriba a veure passar el cos, però nota com si la claror exterior hagués minvat durant un instant. Interpreta que alguna cosa, un avió o un petit núvol, ha tapar per un moment el sol radiant del matí. Sense pensar-hi més, continua la seva feina.

En la seva quarta jornada i a les vuit del matí, el creuer va atracar al port d'Estocolm. Després d'esmorzar, en sortir de la cabina per anar a una de les excursions programades, Emili s'adonà de seguida que l'ambient era diferent dels dies anteriors. No es veia el moviment habitual del personal de neteja, que en aquella hora ja havia d'haver començat les seves tasques diàries. Es fixà que les tres cambreres eren al final del corredor, a uns quinze metres, on parlaven entre elles de forma reservada.

Camí de la coberta cinc, on es reunien els excursionistes abans de sortir del vaixell, la parella observà que al voltant de la porta del centre mèdic, situat en un racó de la mena de distribuïdor que hi havia a l'altre extrem del passadís, un petit grup d'homes d'aspecte més aviat sinistre semblava que esperessin torn per ser atesos. Per la fila i la indumentària, els va semblar que podien ser membres de la tripulació, probablement mecànics o treballadors de les entranyes del vaixell. Tots semblaven malalts, molt pàl·lids de cara, i dos d'ells era com si no s'aguantessin drets, perquè, en absència de cadires, s'estaven asseguts a terra de qualsevol manera. Quan Emili i Cinta, per anar fins a

l'escala, van passar quasi a tocar d'aquests homes, notaren amb cert malestar la forma esquiva amb què els miraven, barreja d'avidesa i desconfiança. Quasi tots els passatgers anaven directes a l'ascensor que hi havia a l'altra banda del distribuïdor, però a ells els agradava l'exercici i preferien les escales.

Havien pujat només quatre o cinc grons quan a baix se sentí una remor que els va fer girar la mirada. Acabava d'arribar un uniformat —deu ser el segon o tercer oficial, li comentà Emili en veu baixa a la seva dona—, el qual, en to imperatiu i en un idioma incompreensible per a la parella, va fer que, de la mitja dotzena llarga d'homes de la porta, tres n'entressin directament al centre mèdic i els altres, que semblava que podien esperar, se n'anessin amb ell. En un moment, la sala va quedar buida.

—Siga el que siga el que està passant —comentà Emili—, no els interessa que circule la notícia. Perquè d'ací a poc, per eixe mateix lloc, passarem tots els passatgers que eixim d'excursió, i pareix que no volen que vegem l'espectacle dels hòmens malalts...

—No m'espantes, Emili! —va fer Cinta, alarmada—. A vore si hi haurà una epidèmia!

Quan van arribar al punt de concentració, la sala de festes de la coberta cinc, ja hi havia força gent esperant i no semblava que ningú fes cap comentari sobre el que podia estar succeint. Tampoc no van veure, de moment, cap dels companys de taula dels sopars, amb qui ara haurien pogut parlar amb més confiança. Emili Espinosa sí que va observar que els dos animadors habituals que acabaven d'entrar estaven avui més histriònics del que ja era habitual, com si haguessin rebut instruccions en el sentit de posar més èmfasi en la seva tasca d'animació. Un d'ells, el del cap rapat, accentuava fins a tal punt la seva posa amanerada i el parlar equívoc que, més que no pas gràcia, el que feia ara era realment pena, segons va comentar Cinta al seu home.

—Tu, com a autoritat, no hauries de fer cap gestió per saber què passa? —li digué també, mirant-lo fixament.

—Dona, no crec... —respongué Emili després d'un moment de silenci—. Jo, ací, no sóc ningú, només un particular de vacances. I si fóra alguna cosa greu, com una epidèmia, ells han de ser els primers interessats que no s'estenga. Per tant, si no fan ni diuen res, deu ser que no hi ha perill.

—No ho sé, no ho sé... —remugava ella, gens convençuda—. No estaria de més que ho preguntares.

—Si per cas, quan tornem de l'excursió. Si aleshores encara no han dit res, aniré a vore què passa. Contenta?

[...] Quan van tornar al vaixell sense més novetats i un cop passat el control d'accés, el primer que van fer Emili i Cinta va ser anar a veure si encara hi havia moviment al voltant del centre mèdic. No els calgué esperar gaire. Als pocs minuts s'obria la porta i en sortien dos homes encara amb més aspecte malaltís, acompanyats d'un oficial diferent del d'abans. Emili se li adreçà, decidit:

—Disculpe que el moleste —li xiuxiuejà, en espanyol, a l'orella—, però, a més de passatger, sóc policia i he observat que des de fa hores aquí està passant alguna cosa greu...

—No passa res de res! —va respondre, neguitós, l'uniformat, agafat per sorpresa. Ho digué en veu alta i amb un fort accent, que Espinosa va suposar que corresponia a algun país de l'est d'Europa.

—Què diu? —va fer ell en el mateix to—. Però si tenen tota la tripulació malalta! Si és que hi ha una epidèmia a bord, la gent ho ha de saber!

—No n'hi ha cap, d'epidèmia, li dono la meva paraula... És només...

L'oficial va anar abaixant la veu fins que callà completament quan va veure que s'acostaven altres passatgers, atrets pels crits. Els dos tripulants que havien sortit amb ell del centre mèdic s'estaven al seu costat amb cara de no entendre res del que passava.

Probablement per evitar mals majors, l'home va haver d'improvisar una sortida i convidà Espinosa a acompanyar-lo a parlar amb el capità. Després d'unes paraules amb Cinta, ella se'n va anar cap a la cabina i ell seguí l'oficial fins al pont de comandament, després que el mariner s'hagués acomiadat dels seus homes, que van continuar escales avall. Cap dels dos no digué pràcticament res durant el trajecte, només l'oficial s'adreçà a Espinosa per demanar-li el nom i el número de cabina, que anotà en un paper. Abans d'entrar al pont, a la coberta set, va dir-li que s'esperés un moment. Pocs minuts després era el mateix capità

Iliaxenko el que sortia i saludava efusivament Espinosa, com si el conegués de tota la vida. Ara, ell va trobar la mà del capità més enèrgica i no tan suada com el dia de la fotografia. Iliaxenko el convidà a entrar en una sala allargada, amb grans finestral i tot d'aparells i pantalles des d'on es controlava el funcionament del vaixell. Va presentar-li l'oficial que l'havia acompanyat com el seu segon, Luksa Modric, i també els altres dos oficials que eren a la sala, on hi havia també dos mariners que feien funcions de timoners, segons l'informaren. Va observar que entre ells parlaven en anglès.

El capità li va assegurar que no hi havia motiu de preocupació, que es tractava d'una intoxicació alimentària per causa d'un producte en mal estat de l'esmorzar de la tripulació, però que ja s'havia controlat i que en cap cas no havia afectat els passatgers del creuer.

—No n'haurà vostè parlat amb altres passatgers? —va preguntar-li, amb gest de preocupació.

—No. És clar que no —respongué amb convicció—. Abans he volgut parlar amb vostès, amb els comandaments. Sóc policia. I mai no divulgaria una informació

basant-me només en suposicions. O sense haver escoltat els arguments de les parts implicades.

El capità va quedar impressionat pel to professional i sagaç d'Espinosa, però especialment per la seva discreció. Li agraià la col·laboració i va demanar-li que continués sense esbombar-ho, ja que només faria que crear alarma sense cap fonament. I Espinosa estigué d'acord a oblidar un incident ja finalitzat i que no havia repercutit en el passatge.

Abans d'acomiarar-se, el capità es va interessar per la seva feina de policia, alhora que es comprometé a informar-lo puntualment si hi havia cap novetat alimentària o d'un altre tipus que pogués afectar el vaixell. Li digué també que parlaria amb el director del creuer, el senyor Marco Belletti, a fi que mantinguessin el contacte. Espinosa li ho va agrair, tot i que millor que no calgués, afirmà.

—Jo, el que vull és gaudir de les vacances. Per treballar, ja tinc la resta de l'any —va dir com a conclusió.

El valencià Emili Espinosa, sotsinspector dels Mossos a Tarragona, exguàrdia civil i amb una família que s'entesta a portar-li la contrària, creu que per refer el seu matrimoni amb Cinta, una tortosina de marca major, el millor que pot fer és anar-se'n de vacances amb la seva dona a les capitals bàltiques.

Copenhaguen, Lübeck, Estocolm, Hèlsinki, Sant Petersburg aniran desfilant pels seus ulls de turista, fins que la mirada d'Espinosa es torna, inevitablement, policíaca, i comença a veure coses, a bord del creuer en què naveguen, que no li acaben de quadrar.

Tot es capgira quan un fet luctuós té lloc a Sant Petersburg i la policia russa, vella coneguda d'Emili Espinosa, entra en acció.

Salvador Balcells, després de *La taca negra*, *El vi fa sang* i *Dur de pair*, ens fa viatjar en un creuer de luxe, on tot resultarà molt més incòmode, complicat i perillós del que els seus il·lusionats passatgers esperen.